A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2012. július 12.*

„EUMSZ 56. cikk — A szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozása — Szerencsejátékok — A más államokban található kaszinók reklámozását abban az esetben tiltó tagállami szabályozás, ha ezen államokban a játékosok jogvédelmének szintje nem egyenértékű a belföldön biztosított jogvédelmi szinttel — Igazolás — Nyomós közérdekek — Arányosság”

A C-176/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) a Bírósághoz 2011. április 14-én érkezett, 2011. március 28-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **HIT hoteli, igralnice, turizem dd Nova Gorica**,

a **HIT LARIX, prirejanje posebnih iger na srečo in turizem dd**

és

a **Bundesminister für Finanzen** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, A. Prechal, L. Bay Larsen, C. Toader (előadó) és E. Jarašiūnas bírák,

főtanácsnok: J. Mazák,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. február 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a HIT hoteli igralnice, turizem dd Nova Gorica és a HIT LARIX, prirejanje posebnih iger na srečo in turizem dd képviseletében R. Vouk Rechtsanwalt,

– az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer és J. Bauer, meghatalmazotti minőségben,

– a belga kormány képviseletében L. Van den Broeck és M. Jacobs, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: P. Vlaemminck advocaat,

– a görög kormány képviseletében E.-M. Mamouna, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

– a spanyol kormány képviseletében S. Centeno Huerta, meghatalmazotti minőségben,

– a portugál kormány képviseletében L. Inez Fernandes, A. Barros, A. Silva Coelho és P. I. Valente, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Braun és I. Rogalski, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2012. április 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 56. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérdés a HIT hoteli, igralnice, turizem dd Nova Gorica és a HIT LARIX, prirejanje posebnih iger na srečo in turizem dd (a továbbiakban együtt: a HIT és a HIT LARIX), valamint a Bundesminister für Finanzen (szövetségi pénzügyminiszter; a továbbiakban: minisztérium) között annak tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, hogy a minisztérium elutasította a HIT és a HIT LARIX által Szlovéniában üzemeltetett kaszinók ausztriai reklámozásának engedélyezése iránti kérelmeket.

Jogi háttér

A nemzeti szabályozás

3 Az 1989. november 28-i szövetségi szerencsejáték-törvény (Glücksspielgesetz; BGBl. I., 620/1989. sz., a BGBl. I., 54/2010. számban közzétett változatában; a továbbiakban: GSpG) a „Kaszinók, koncesszió” címet viselő 21. cikke részletezi az ausztriai kaszinóüzemeltetéshez szükséges koncessziók odaítélésének feltételeit. E cikk többek között úgy rendelkezik, hogy a koncessziós társaság jogi formája felügyelőbizottsággal rendelkező, Ausztriában letelepedett tőketársaság, amely legalább 22 millió euró alaptőkével rendelkezik, és amelyről a körülményekre tekintettel vélelmezhető, hogy a GSpG játékosok védelmére és pénzmosás megelőzésére vonatkozó rendelkezéseinek tiszteletben tartása mellett a lehető legjobb módon gyakorolja a koncessziós tevékenységet.

4 A GSpG „Ügyfelek és kaszinók” címet viselő 25. cikke lényegében azon intézkedéseket tartalmazza, amelyek célja a játékosoknak a játékhoz kapcsolódó olyan veszélyekkel szembeni védelme, mint például a játékfüggőség vagy a túlzott kiadásokra való ösztönzés (többek között a kaszinóba való belépés kizárólag nagykorúak számára való fenntartása; a kaszinó vezetésének arra vonatkozó kötelezettsége, hogy a játékfüggőnek tűnő játékosokról a személyek fizetőképességére vonatkozó igazolás kiállítására jogosult független szervezettől információt kérjen; a játékossal való elbeszélgetés adott esetben annak megállapítsa érdekében, hogy a játékban való részvétel veszélyezteti-e a tényleges létminimumát; a belépés átmeneti vagy végleges megtiltása).

5 E cikk a kaszinók ügyfeleinek azon lehetőséget is biztosítja, hogy az őket ért veszteség bekövetkeztétől számított hároméves határidőn belül közvetlen polgári jogi keresetet nyújtsanak be a kaszinó vezetése ellen, ha az nem tett eleget a játékosok védelme tekintetében őt terhelő kötelezettségeknek. A kaszinó vezetésének a játékszerződés érvényességével vagy a játék miatt elszenvedett veszteségekkel kapcsolatos felelősségét e cikk kimerítően szabályozza, és e felelősség a tényleges létminimumra korlátozódik.

6 A GSpG „Megengedett reklám” címet viselő 56. cikke szerint:

„(1) Az e szövetségi törvény szerinti koncessziós társaságok és engedélyesek kötelesek reklámjaikban felelősségteljes magatartást tanúsítani. E felelősségteljes magatartás tiszteletben tartása kizárólag a szövetségi pénzügyminiszter által gyakorolt felügyelet útján ellenőrizhető, és a tisztességtelen verseny tilalmáról szóló osztrák szövetségi törvény 1. és azt követő §-ai szerinti keresetindítás kizárt. E bekezdés első mondatában foglalt kötelezettség nem minősül az osztrák polgári törvénykönyv 1311. §-a értelmében vett jogvédelmi rendelkezésnek.

(2) Az (1) bekezdés elvei értelmében az Európai Unió tagállamainak vagy az Európai Gazdasági Térség államainak kaszinói akkor ösztönözhetik hirdetés útján az osztrák ügyfeleket az […] Unió tagállamaiban vagy az Európai Gazdasági Térség államaiban található külföldi létesítményeik felkeresésére, ha a kaszinó működtetője erre engedélyt kapott a [minisztériumtól]. Ki kell adni az ilyen engedélyt, ha a kaszinó működtetője a [minisztérium] előtt igazolta, hogy:

1. a kaszinó működtetésére kiadott koncesszió megfelel a jelen törvény 21. §-ában foglalt feltételeknek, és azt a koncessziót kiadó, az […] Unió tagállamának vagy az Európai Gazdasági Térség államának minősülő államban gyakorolják, valamint

2. e tagállamnak a játékosok védelmére vonatkozó jogszabályi rendelkezései legalább megfelelnek a belföldieknek.

Amennyiben a hirdetési tevékenység nem felel meg az (1) bekezdés szerinti követelményeknek, akkor a [minisztérium] megtilthat bármely reklámozást a külföldi kaszinó működtetője számára.”

Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

7 A HIT és a HIT LARIX két, Szlovéniában letelepedett részvénytársaság. Egyes szerencsejátékok szlovéniai szervezésére vonatkozó koncesszió jogosultjai, és e szolgáltatásokat ténylegesen kínálják több, ugyanebben a tagállamban található létesítményben.

8 A HIT és a HIT LARIX kérelmezte, hogy a GSpG 56. §-a alapján engedélyezzék nekik a Szlovéniában található szerencsejáték-létesítményeik, többek között kaszinóik, ausztriai reklámozását. A 2009. július 14-én elfogadott két határozatával a minisztérium elutasította e kérelmeket azzal az indokkal, hogy a HIT és a HIT LARIX nem bizonyította, hogy a szerencsejátékokra vonatkozó szlovén jogszabályi rendelkezések (a továbbiakban: szlovén szabályozás) a játékosok védelmének hasonló szintjét biztosítják, mint az osztrák szabályok, jóllehet e feltétel teljesítése a GSpG 56. §-a (2) bekezdésének 2. pontja értelmében szükséges a kért engedélyek megadásához.

9 A HIT és a HIT LARIX keresetet nyújtott be ezen elutasító határozatok ellen, és alapvetően azzal érvelt, hogy az említett határozatok megsértik a szolgáltatásnyújtás szabadságához való jogot, amely e társaságokat az uniós jog értelmében megilleti.

10 A kérdést előterjesztő bíróság előtt a minisztérium előadja, hogy a HIT és a HIT LARIX nem bizonyította, hogy a szlovén szabályozás a kaszinók vezetése számára megfogalmazná a figyelmeztetés vagy kitiltás olyan törvényi kötelezettségét vagy előírna egy olyan felügyeleti rendszert, amelyek hasonlóak az osztrák jogrendben létezőkhöz. Azt sem bizonyították, hogy a szlovén szabályozás részletes szabályokat tartalmaz a kiskorúak játéktermekben való védelmével kapcsolatban, sem pedig, hogy a kaszinók ügyfelei közvetlenül a szlovén polgári bíróságokhoz fordulhatnak a koncessziós társaság kötelezettségszegése esetén.

11 A minisztérium azt állítja, hogy az Osztrák Köztársaságot terhelő azon kötelezettség, hogy megvédje a területén lévő fogyasztókat, nem szűnik meg akkor, amikor e fogyasztókat reklámokkal arra ösztönzik, hogy más, az osztrák hatályos védelmi szabályokhoz képest alacsonyabb védelmet nyújtó szabályt alkalmazó tagállamban található kaszinókba menjenek, mivel mind az említett reklám, mind pedig az e létesítményeknek az ilyen reklámok által vonzott osztrák lakosok általi tényleges látogatása erkölcsileg és gazdaságilag káros következményekkel járhat az egyénre és a társadalomra is, és ezzel jelentősen veszélyeztetheti az Ausztriában lakó személyeket és családokat, valamint a közegészséget. Ezenkívül annak szükségessége, hogy vizsgálják a hasonló védelmi intézkedések fennállását, az uniós jogban megfogalmazott koherencia követelményéből ered.

12 A kérdést előterjesztő bíróság hivatkozik a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatára, és kifejti, hogy arra tekintettel a GSpG 56. §-ának (2) bekezdése főszabály szerint az EUMSZ 56. cikk értelmében véve a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül. Az ilyen korlátozást azonban nyomós közérdekek igazolhatják azzal a feltétellel, hogy arányosak.

13 Így a kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a szolgáltatásnyújtás korlátozását esetlegesen igazoló nyomós közérdekek közé tartoznak a szerencsejátékokkal és fogadásokkal kapcsolatos nemzeti szabályok által követett célok, amelyek az érintett szolgáltatások címzettjeinek, általánosabb értelemben pedig a fogyasztóknak a védelmére, valamint a társadalmi rend védelmére irányulnak. A bíróság hozzáteszi, hogy a szerencsejátékokra vonatkozó, európai szinten harmonizált szabályozás hiányában minden tagállamnak magának kell meghatároznia a játékosoknak biztosítani kívánt védelem szintjét.

14 A jelen esetben a kérdést előterjesztő bíróság nem zárja ki, hogy a szóban forgó nemzeti szabályozás mögötti indokok igazolhatják a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását, tekintettel arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata elismeri a tagállamokat e tekintetben megillető mérlegelési jogkört.

15 E körülmények között a Verwaltungsgerichtshof felfüggesztette az eljárást, és a következő kérdést terjesztette előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

„Összeegyeztethető-e a szolgáltatásnyújtás szabadságával az olyan tagállami szabály, amely csak akkor engedélyezi a külföldi kaszinók e tagállambeli reklámozását, ha az e kaszinókban alkalmazandó, a játékosok védelmére vonatkozó jogszabályi rendelkezések megfelelnek a belföldieknek?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

A szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának fennállásáról

16 Az EUMSZ 56. cikk megköveteli a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó valamennyi korlátozás megszüntetését akkor is, ha az adott korlátozás különbségtétel nélkül vonatkozik a nemzeti és az egyéb tagállamokból származó szolgáltatókra, amennyiben az akadályozza, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi egy olyan másik tagállamban letelepedett szolgáltató szolgáltatásait, ahol az jogszerűen nyújt hasonló szolgáltatásokat. Egyébként a szolgáltatásnyújtás szabadságát mind a szolgáltatást nyújtó, mind pedig a szolgáltatást igénybe vevő élvezi (lásd többek között a C-403/08. és C-429/08. sz., Football Association Premier League és társai egyesített ügyekben 2011. október 4-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-9083. o.] 85. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

17 Pontosabban a szerencsejátékok reklámozását illetően a Bíróság már megállapította, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely a más tagállamokban jogszerűen szervezett szerencsejáték valamely tagállamban való reklámozásának betiltását eredményezi, a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül (lásd ebben az értelemben a C-447/08. és C-448/08. sz., Sjöberg és Gerdin egyesített ügyekben 2010. július 8-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-6921. o.] 33. és 34. pontját).

18 Az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapeljárás tárgya, ugyanígy a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül annyiban, amennyiben akadályozza az Ausztriában lakó fogyasztóknak a más tagállamban található kaszinókban kínált szolgáltatásokhoz való hozzáférését azzal, hogy az e tevékenységek ausztriai reklámozására olyan engedélyezési rendszert alkalmaz, amely megköveteli többek között, hogy az érintett kaszinó üzemeltetője bizonyítsa, hogy az említett kaszinó üzemeltetési helye szerinti tagállamban a játékosok védelmével kapcsolatban elfogadott jogszabályi rendelkezések legalább egyenértékűek a vonatkozó osztrák jogszabályi rendelkezésekkel (a továbbiakban: vitatott feltétel).

19 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az olyan szabályozás, mint amely az alapeljárás tárgya, az EUMSZ 56. cikkben biztosított szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül.

A szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának igazolásáról

20 Meg kell vizsgálni, hogy az alapeljárás tárgyát képező korlátozás milyen mértékben fogadható el az EUMSZ 62. cikk értelmében e tekintetben alkalmazandó EUMSZ 51. cikkben és EUMSZ 52. cikkben kifejezetten említett, eltérést engedő intézkedések alapján, vagy igazolható nyomós közérdekkel a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján.

21 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a szerencsejáték-tevékenységekre vonatkozó korlátozásokat igazolhatja nyomós közérdek, mint például a fogyasztók védelme, és a csalásnak, valamint az állampolgárok a játékhoz kapcsolódó túlzott kiadásokra való ösztönzésének a megelőzése (lásd ebben az értelemben a C-46/08. sz., Carmen Media Group ügyben 2010. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-8149. o.] 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

22 A tagállamok által előírt korlátozásoknak azonban az arányosságuk vonatkozásában meg kell felelniük a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következő feltételeknek, azaz alkalmasnak kell lenniük az elérni kívánt cél megvalósítására, és nem léphetik túl az annak megvalósításához szükséges mértéket. Ezenkívül e tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti szabályozás csak akkor alkalmas az említett cél megvalósítására, ha azt valóban koherens és szisztematikus módon kívánja elérni. A korlátozásokat mindenképpen hátrányos megkülönböztetéstől mentesen kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben a C-42/07. sz., Liga Portuguesa de Futebol Profissional és Bwin International ügyben 2009. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-7633. o.] 59–61. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

23 A jelen esetben nem vitatott, hogy a szóban forgó nemzeti szabályozás és különösen a vitatott feltétel által követett cél a fogyasztóknak a szerencsejátékokhoz kapcsolódó veszélyekkel szembeni védelmére irányul, ami – ahogy az a jelen ítélet 21. pontjából kitűnik – a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának igazolására alkalmas nyomós közérdeknek minősülhet.

24 E tekintetben a Bíróság már többször megállapította, hogy a szerencsejátékok szabályozása azon területek közé tartozik, amelyek tekintetében jelentős erkölcsi, vallási és kulturális különbségek állnak fenn a tagállamok között. Vonatkozó közösségi harmonizáció hiányában az egyes tagállamok feladata, hogy e területeken saját értékrendjüknek megfelelően megítéljék az érintett érdekek védelméből következő követelményeket (lásd a fent hivatkozott Liga Portuguesa de Futebol Profissional és Bwin International ügyben hozott ítélet 57. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

25 Következésképpen pusztán az a tény, hogy valamely tagállam egy másik tagállamétól eltérő védelmi rendszert választott, nem befolyásolhatja az e területen hozott rendelkezések arányosságának megítélését. Az ilyen rendelkezéseket kizárólag az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságai által kitűzött célok és az általuk biztosítani kívánt védelmi szint figyelembevételével kell értékelni (lásd a fent hivatkozott Liga Portuguesa de Futebol Profissional és Bwin International ügyben hozott ítélet 58. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

26 A jelen esetben az osztrák kormány úgy véli, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadságának az alapügy tárgyát képező korlátozása nem aránytalan a kitűzött célhoz képest. A kaszinók száma Ausztriában így legfeljebb tizenöt lehet, és a kaszinók működtetőinek a játékosok védelmét illetően szigorú szabályokat kell követniük, például legalább öt évig meg kell őrizniük a játékosok személyére vonatkozó információkat, vagy a kaszinó vezetésének figyelnie kell a játékos viselkedését annak meghatározása érdekében, hogy a játékban való részvételének gyakorisága vagy intenzitása veszélyezteti-e a létminimumát.

27 Ugyanezen kormány szerint a gyakorlatban e megelőző szabályok alkalmazása a játékosok számának jelentős korlátozásához vezetett, mivel az ausztriai kaszinókban 2011-ben több mint 80 000 személyt érintettek a belépési korlátozások vagy tiltások. Következésképpen az említett vitatott feltétel hiányában a játékosokat még inkább ösztönöznék a határ átlépésére és arra, hogy jelentősebb veszélyeknek tegyék ki magukat más, olyan tagállamokban található kaszinókban, ahol adott esetben nem biztosítanak hasonló védelmi szabályokat.

28 E tekintetben a vitatott feltételből az következik, hogy a külföldi kaszinók ausztriai reklámozásához szükséges engedély megadása annak előzetes összehasonlításától függ, hogy milyen szintű a különböző érintett jogrendszerekben a játékosok védelme.

29 Az ilyen engedélyezési rendszer elvileg megfelelhet az arányosság feltételének, ha mindössze attól teszi függővé a más tagállamban található szerencsejáték-létesítmények reklámozásának engedélyezését, hogy ez utóbbi tagállam szabályozása lényegében a nemzeti szabályozás garanciáival egyenértékű garanciákat nyújt tekintettel arra a törvényes célra, hogy megvédjék a lakosságot a szerencsejátékhoz kapcsolódó veszélyekkel szemben.

30 Nem tűnik úgy, hogy az ilyen feltétel túlzott terhet róna a gazdasági szereplőkre, tekintettel a lakosságnak a szerencsejátékokban rejlő veszélyekkel szembeni védelmére irányuló – a Bíróság által nyomós közérdekként elismert – célra.

31 Mivel a tagállamok szabadon állapíthatják meg a szerencsejátékokkal kapcsolatos politikájuk célkitűzéseit, és adott esetben szabadon határozhatják meg a kívánt védelem pontos szintjét (lásd a fent hivatkozott Liga Portuguesa de Futebol Profissional és Bwin International ügyben hozott ítélet 59. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), meg kell állapítani, hogy az olyan szabályozás, mint amely az alapeljárás tárgyát képezi, nem lépi túl a szükséges mértéket, mivel a reklámozáshoz szükséges engedély megadásához mindössze annak bizonyítását követeli meg, hogy a másik tagállamban az alkalmazandó szabályozás lényegében azzal azonos szintű védelmet biztosít a játék veszélyeivel szemben, mint amelyet ő maga is biztosít.

32 Más lenne azonban a helyzet, és e szabályozást tehát aránytalannak kellene tekinteni, ha az azt követelné meg, hogy a másik tagállamban a szabályok ugyanazok legyenek, vagy ha olyan szabályokat írna elő, amelyek nincsenek közvetlen kapcsolatban a játék veszélyeivel szembeni védelemmel.

33 Az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében, amely a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul, az ügy konkrét tényállásának megítélése a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik (lásd különösen a C-316/07., C-358/07-C-360/07., C-409/07. és C-410/07. sz., Stoß és társai ügyben 2010. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2010.,I-8069. o.] 46. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

34 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a vitatott feltétel mindössze attól teszi-e függővé a más tagállamban található szerencsejáték-létesítmények reklámozásának engedélyezését, hogy ez utóbbi tagállam szabályozása lényegében a nemzeti szabályozás garanciáival egyenértékű garanciákat nyújt azon törvényes célt illetően, hogy megvédjék a lakosságot a szerencsejátékhoz kapcsolódó veszélyekkel szemben.

35 A kérdést előterjesztő bíróság megvizsgálhatja többek között azt a kérdést, hogy a GSpG 56. §-a (2) bekezdésének 1. pontja a 21. cikk egészére való utalással nem szab-e olyan feltételeket, amelyek túlmutatnak a fogyasztók védelmén.

36 A fentiekre tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely értelmében csak azzal a feltétellel engedélyezik a más tagállamban található kaszinók említett államban való reklámozását, hogy e másik tagállamban a játékosok védelmére vonatkozóan elfogadott jogszabályi rendelkezések lényegében az első tagállamban hatályos megfelelő jogszabályi rendelkezésekben foglalt garanciákkal egyenértékű garanciákat nyújtanak.

A költségekről

37 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely értelmében csak azzal a feltétellel engedélyezik a más tagállamban található kaszinók említett államban való reklámozását, hogy e másik tagállamban a játékosok védelmére vonatkozóan elfogadott jogszabályi rendelkezések lényegében az első tagállamban hatályos megfelelő jogszabályi rendelkezésekben foglalt garanciákkal egyenértékű garanciákat nyújtanak.

Aláírások